

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

5TE ÅRG.

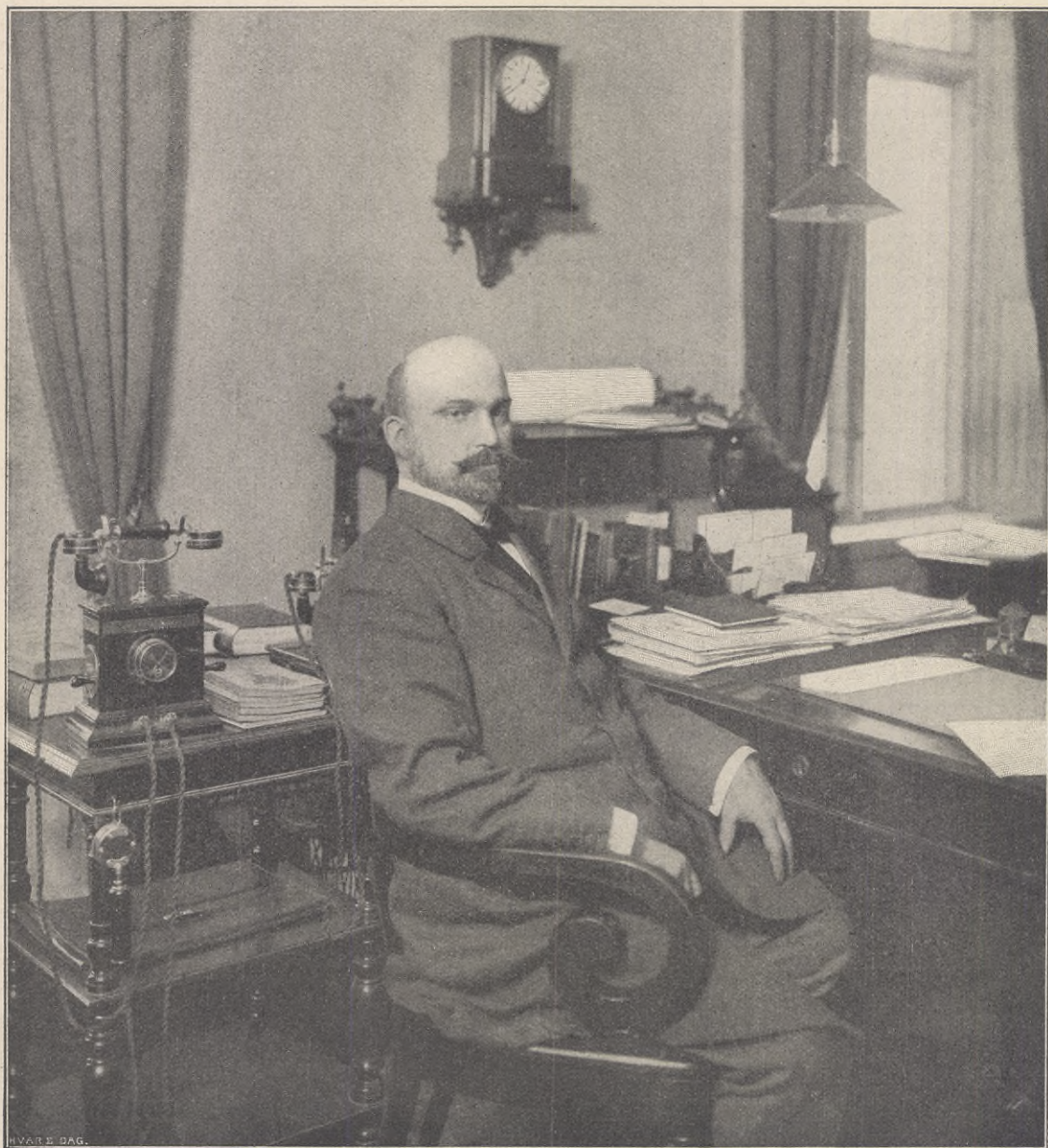
DEN 8 NOVEMBER 1903.

N^O 6

Återgivande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Mauritz Reinhold Sahlin — Svenska telegrafverkets 50-årsjubileum — "Kawin Neseshin" af Allen Macklin — Svenska kyrkan i Paris — Den nye profeten Elias i Amerika — Generalpoststyrelsen — Från musikvärlden — Theodor Mommsen † — Erika Lie-Nissen † — Paris-sömmerskornas gängtäflan — Veckans porträttgalleri — Den nya stora kraftstationen i Trollhättan — En järnvägsbro-omflyttning nu för tiden.

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1903.

MAURITZ REINHOLD SAHLIN.

GENERALDIREKTÖR OCH CHEF FÖR KUNGL. TELEGRAFVERKET.

Efter ett af HVAR 8 DAGS Stockholmsfotograf taget porträtt, med anledning af Kungl. Telegrafverkets 50-årsjubileum.

SVENSKA TELEGRAFVERKETS 50-ÅRSJUBILEUM.

Efter i dessa dagar tagna fotografier af HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Det var i september 1853, som den första linien för elektrisk telegrafering — dessförinnan hade i Sverige optiska telegrafinrättningar, i hvilket afseende Sverige var det första land, som följde det i Frankrike gifna exemplet, där den optiska telegrafen uppfinns — öppnades mellan Stockholm och Uppsala till allmänhetens begagnande. Dessförinnan hade dock linien använts för rapporters sändande till Uppsala beträffande den svåra koleraepidemien i Stockholm. Men först från och med den 1 november trädde bestämd taxa och stadgar för skriftväxlingen i kraft, så att Svenska telegrafverket nu firat 50-årsdagen af sin tillvaro.

Under de närmast följande åren växte telegraflinierna på ett storartadt sätt. I oktober 1855 hade man redan 200 svenska miles telegraflinier, med Danmark kom man, tack vare Öresundskabeln, i förbindelse 1855, med Norge samma år och med Finland och Ryssland 1860.

Telegrafverkets förste chef blef generalmajor Akrell, hvilken, 73 år gammal, då han tillträdde denna befattning, i tio år skötte den på ett förträffligt sätt. Och huru snabbt det nya befordringsmedlet vann användning framgår af till exempel, att då telegrafverkets portoinkomst år 1854 uppgick till 20,172 kr. 28 öre, belöpte den sig 1855 till 130,466 kr. 74 öre och följande år till 251,088 kr. 98 öre. Tänka vi på våra dagar finna vi — i den vackra festskrift, som utgifvits till jubileet — att portoinkomsten år 1890 belöpte sig till

1,412,018 kr. 35 öre och år 1902 till 1,817,482 kr. 6 öre.

Men i våra dagar ingår ju äfven rikstelefonen under telegrafverket och är ett ytterst viktigt element häri. Det var numera aflidne generaldirektör E. Storckenfeldt, hvilken med hela sin stora förmåga verkade för rikstelefonens utveckling och i detta afseende åstadkom lysande resultat. Rikstelefonens första stamlinie anlades år 1888 mellan Stockholm och Göteborg, och anlätades då lånemedel ur Handels- och sjöfartsfonden. Sedan dess har riksdagen varit gifvild nog mot rikstelefonen.

Telegrafverket har, utom med utgifvandet af här ofvannämnda festskrift, firat sitt 50-årsjubileum med aftäckandet af generaldirektör Storckenfeldts porträtt, hvilken högtidlighet ägde rum söndagen den 1 november å telegrafstyrelsens sessionsrum, hvarjämte på aftonen å Grand Hôtel ett möte med föredrag hölls mellan telegraftjänstemän, följdt af supé och samkväm.

HVAR 8 DAG firar för sin del jubileet med återgifvandet af en del fotografier från telegrafverkets lokaler vid Skeppsbron och Slottsbacken samt från dess stora verkstad vid Svartengatan å Söder, där omkring 250 arbetare äro sysselsatta. Dessa interiörer tala ju för sig själva och ådagalägga det mänskliga geniets uppfinningsförmåga och det rastlösa arbete, som kräfves, för att det skrifna eller talade ordet skall blixtnsnabbt kunna förflytta sig öfver hela världen.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

KUNGL. TELEGRAFVERKETS OCH RIKSTELEFONENS BYGGNAD I STOCKHOLM.

Kinck: Kem. A.-B. Bengt Sjöförsparre Sklm.—Öbg

J. A. AVÉN.

Ingeniör vid Rikstelefon, uppfinnare af det s. k. fördelningssystemet, hvarigenom telefonsamtalen kunna jämnt fördelas på de olika expedierande vid borden, så att större lätthet i expeditionen erhålles.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sklm.—Gbg

BYRÅCHEFERN Å TELEGRAFVERKET:

(Från vänster å foto.) S. Berger, M. Wennman, K. Ericsson, A. Rydin.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

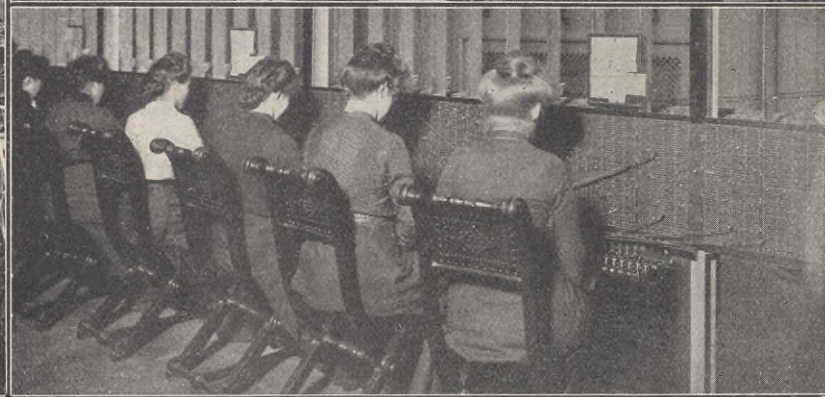
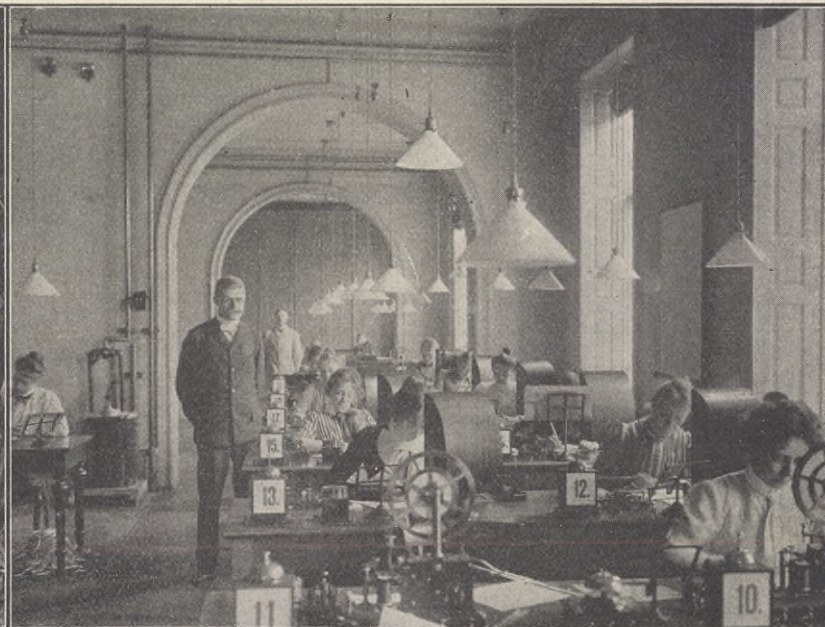
Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sklm.—Gbg

TELEGRAFVERKETS LINIEDIREKTÖRER samlade till öfverläggning angående 1904 års arbetsplan, under Byråchefen Rydins ordförandeskap.

Från höger till vänster: Byråchefen A. Rydin, Öfvering. C. Egnér, Liniedir. Lenman, Stockholm, Liniedir. Samberg, Sundsvall, Liniedir. Ahlbom, Gefle, Liniedir. Landström, Norrköping, Liniedir. Ekeberg, Malmö, till vänster om ordf. sitter Liniedir. Alström, Göteborg.

Det med anledning af K. Telegrafverkets 50-årsjubileum d. 1 nov. aftäckta porträttet af aflidne Generaldirektör C. E. G. B. STORCKENFELDT, åstadkommet genom subskription inom verket samt utfördt af Professor Jungstedt.

Kilohé: Kem. A.-B. Bengt Ståfversparre Sklm—Gbg
TELEGRAF-APPARATSAL I STOCKHOLM.
RIKSTELEFON-APPARATSAL I STOCKHOLM.

KAWIN NESESHIN.

VERKLIGHETSBLIDER FRÅN CANADA.

För HVAR 8 DAG af Allen Macklin.

Forts. fr. föreg n.r.

Hon hade förbundet honom som vanligt — — han mindes att det gjort ovanligt ondt och att han lagt märke till en nervös oro i hela hennes väsen, som föreföllit honom främmande. Hennes händer hade darrat och hon fublade med förbindningen — — ja, såret såg ju ovanligt stygt ut, det kunde han icke neka! Hon hade talat därom och i upprörda, lidelsefulla, nästan häftiga ord besvurit honom att skona sig — skona sig — han förstörde sig ju — gick under på detta! Hvert skulle det taga vägen! Och då han, som vanligt, halft skämtande sökte slå bort det hela och därvid kanske, med mera allvar under skämtet än han själf visste af, lätit henne ana huru oändligt litet värde han verkligen satte på detta lif, som möjligen sväfade i fara — huru föga han bäfvade för döden, den vän och befriare han så ofta och så brinnande längtat efter — — då — ja, då hade hon i lidelsefull sinnesrörelse junkit ned framför honom, betäckt hans händer med kyssar, krampaktigt omslutit hans knän med sina armar — han tyckte sig ännu känna tryckningen af hennes spåda kropp och genombäfvades därvid af en underlig, smärtsam känsla — och under strömmande tårar framstammade några ord, — osammanhängande, halft obegripliga — men dock fullt begripliga för honom. Han hade läst i hennes ögon — det språket kunde man ej misstaga sig på — och tanken på hvad han läst fyllde honom med innerlig rörelse, med djup, nästan smärtsam tacksamhet.

Hon älskade honom. — Ja, detta barn, hans lilla syster, hans vän, hans lilla trofasta kamrat och vårdarinna, för hvilken han först endast tänkt som på ett litet svagt, värnlöst, för lifvets kamp illa utrustadt väsen, som behöfde hjälp och stöd och skydd, och därför på ett rörande sätt värdjade till hans manliga styrka, hans ridderlighet och skyddande ömhet, och som han sedan med glädje sett allt mera utvecklas till en stark och ädel, uppoffrande och hängifven kvinna, allt mer vuxen det allvarliga kall åt hvilket hon ägnat sig — hon älskade honom med all den kärlek hvaraf en sådan varelse var mäktig — — all den kärlek hvarefter han hela sitt lif förgäfvades suckat! Hennes oskuldsfulla, passionerade ögon hade sagt honom det tydligen, mera gripande och rörande än ord — — tydligare än hon själf anade — och han hade förstätt henne — — här fanns ingen möjlighet till misstag.

Han hade ej låtsat därom; upptäkten kom så öfverraskande, så helt och hållet oväntadt för honom. — — Han hade endast strukit hennes hår, klappat hennes kind, sagt några lugnande, alldagliga ord och uppmanat henne att hvila en stund. Hon hade sett på honom med stora, skrämde ögon, som vaknande ur en dröm, men sedan hade hon, trogen sin vana, underkastat sig hans vilja — torkat sina ögon, slätat sitt hår med skälfvande händer under den lilla mössan och sedan, som ett lydigt barn, lagt sig på sängen och som ett barn fallit i sömn, öfverväldigad af trötthet och sinnesrörelse, lämnande åt sitt skyddshelgon, sin S:t Georg, att vaka för dem båda.

Och nu satt han där och höll dom — öfver sig själf, öfver det förflutna, det kommande och det närvarande.

Älskade han henne? Hans lilla Jane, som han länge vant sig att kalla henne och som, — det såg, det kände han nu med bäfvande rörelse och undran. — verkligen var hans, färdig att skänka honom allt — hela sitt unga lif, kropp och själ, alla sitt lilla rena, rika hjärtas skatter — — bara han sträckte ut handen med ett »kom!», bara han öppnade sin famn för att mottaga den erbjudna gåfvan — sluta den till sitt hjärta!

Skulle han göra det? älskade han henne verk-

ligen? Han såg djupt och pröfvande i sin egen själ.

Kärlek! — hon lämnade hans fantasi, hans sinnen oberörda; det var väl snarare en fars, en äldre brors ömhet han kände för henne — intet mera. Det erkände han öppet för sig själf. Han hade älskat en gång, svärmiskt, glödande, af hela sin själ — den kärlek han redan skänkt bort var icke längre hans att gifva. Men ändå — hans hjärta hade hungrat så länge! — hungrat efter värme, ömhet, efter kärlek — — och nu bjöds den honom äntligen. Hvem skulle väl äga rätt att klandra honom om han mottog den? Moraliskt var han ju fri — juridiskt — ja, det blefve en annan sak. Elisabeth skulle aldrig gifva sitt samtycke. — — Han mindes den ton, den hårda, skärande, skoningslösa ton, hvarmed hon en gång, då han i ett förtviflans ögonblick föreslagit henne skilsmässa, sagt honom, att hon, till allt annat ondt han tillfogat henne, ej tänkte underkasta sig den skammen att stå inför världen som en fränksild hustru — och han hade ju alltid ansett sig bunden, varit osvikligt trogen — löjligt trogen i mångens ögon, det visste han, mot den ed han en gång svurit, det löfte han gifvit, att endast älska och hylla en — i nöd och lust! — Skulle det verkligen — inför Gud och hans eget samvete — vara en synd att nu bryta det löftet?

I detta fall hade han ej varit fullt uppriktig mot sin lilla vän; i hennes ögon hade han varit fri — annars hade hennes lilla rena, oskuldsfulla hjärta aldrig vågat sig så långt — så pass kände han henne. Han hade aldrig kommit att tänka på att det kunde betyda något för henne. Och egentligen — hon behöfde ju aldrig veta något. Hvarför oroa henne och bedröfva henne med allt detta? Han visste och kände att han skulle kunna göra henne lycklig — hans ögon fuktades vid tanken därpå — och därvid själf finna en lycka hvarpå han längesedan upphört att hoppas eller tänka.

Ett litet hem här i nya världen — en liten dandold vrå som skulle vara hans egen — en liten älskande kvinna — ett hem! Kanske var det den tanken som rörde honom, den hemlöse, djupare än någon annan. Hvilken lockande, frestande dröm!

Elisabeth — Hur underligt det än var — innerst i sin själ kände han att ingen någonsin skulle kunna blifva hvad hon en gång varit för honom, åt ingen skulle han kunna skänka hvad han en gång skänkt henne. Och dock, denna lilla, fula, oansenliga varelse, detta barn som älskade honom så helt och hängifvet och var färdigt att skänka sig åt honom utan tvekan eller fråga — hon var ju dock i själfva verket hans stora, tysta dröm om kvinnan förkroppsligad. Sådan hade han en gång tänkt och hoppats och trott att hon — den andra — skulle blifvit — hon, som han skänkt sitt namn, sitt hjärta, hela sin älskande själ. Allt skatter, som för henne varit likgiltiga och värdelösa! Han hade lagt dem för hennes fötter och hon — ja, hon hade endast trampat på dem — trampat allt i smutsen!

Hettan blef allt mera outhärlig, luften i rummet allt mera kväfvande. Han reste sig mödosamt och linkade fram till fönstret. Därute stod natten tyst, kolsvart, underligt förväntansfull och hotande. Eldflugorna blixtrade och glänste som gnistor mellan buskarne, men på himmelen syntes ej en enda stjärna. Det föreföll honom som om det varit lika mörkt i hans inre; äfven där syntes ingen stjärna, som med säkerhet kunde visa honom den väg han sökte. Hvad var rätt? — hvad var orätt? Han trefvade i mörkret — men nu, som ofta förr, höjde han i tyst åkallan, i barnligt förtroende sitt hjärta till Gud med bön om hjälp och ledning — ett tecken från höjden, en stjärna till vägvisare på hans stig!

En af de febersjuka kastade sig ofäligt och ropade häftigt på »nurse!» Malm linkade dit bort; det var honom en lättnad att i detta ögonblick få företaga något, lindra en annans kval, om också endast med en dryck vatten. Han föreföll sig själf som en törstande, frestad att, kosta hvad det ville, rycka till sig den läskande dryck som bjöds honom, och efter hvilken han så länge trängt!

Hettan gjorde de sjuka oroliga; man hörde ofäliga utrop, stönande suckar, än här, än där i salen; de hvita, utsträckta gestalterna vred och vände sig på sina bäddar som osaliga andar i skärselden, utan att finna någon ro. Gamle Mc Dougall, som summa dag genomgått en ny, smärtsam operation, låg i feber och pratade sakta och oafäligt för sig själf, upprullande ett fantastiskt panorama af förvirrade, sagolika öden. Lilla Jane därborta på Malms bädd vid fönstret var den enda som tycktes sofva lugnt och djupt. Han återtog sin plats i länstolen vid sängen, stödde hufvudet i handen och fördjupade sig åter i betraktande af det lilla bleka ansiktet. Skulle det kanske vara honom förunnadt att framkalla g'ädjens och ungdomens rosor på dessa kinder — eller skulle de kanske för hans skull blifva ännu blekare, ännu mera tärda? Hon såg så ung ut — så rörande, gripande ung. Hon var nitton år, han fyrtio — mer än tjuu år emellan dem — och hvilka afgrunder af bittra erfarenheter, af svikna förhoppningar och krossade illusioner, å hans sida! — Visst höll han henne kär — djupt och ömt och med innerlig, förvånad tacksamhet för hvad hon velat, hvad hon var beredd att gifva honom — men den stora, heta kärlek hvarom hon säkert drömt — hon som alla andra — den, som hon hade rättighet att fordra i utbyte mot allt detta — den hade han ej längre att skänka henne, det erkände han ärligt för sig själf. Och utan den — hvem var väl han att han skulle våga taga på sig ansvaret för ett oskyldigt, oerfaret barns lycka, binda hennes öde vid sitt eget? — Han — odågan — Kawin Nessesin — som sorg och misräkning, otur och motgång så trofast följt hela lifvet igenom. Vågade han väl tro att dessa följeslagare nu skulle lämna honom för alltid? — Och — om de icke gjorde det — — då gällde det ju också hennes lif! —

Det var en hård kamp som utkämpades inom honom; det breda bröstet häfdes gång på gång af djupa, stönande suckar, de kraftiga händerna knöto sig så att knogarne hvitnade. Prestelsen var dock så stark — drömmen så lockande. Att få sluta detta lilla veka, varma, hängifna väsen i sin famn — känna en älskande kvinnas läppar mot sina — luta det trötta hufvudet mot en öm, kärleksfull barm — se dessa milda ögon stråla af glädje, då han kom och fördunklas af saknad då han gick — hur hade han icke längtat, törstat efter allt detta! — Och då det nu bjöds honom, om ock i en annan gestalt, än han fordom drömt — skulle han verkligen kalla det en frestelse? — Var det icke snarare Guds godhet, som äntligen skänkte honom den styrkande helande dryck han så länge saknat — hade han rättighet att skjuta bågaren ifrån sig då den var hans törstande läppar så nära?

Striden var ännu icke på långt när utkämpad, dess utgång ännu oviss, då naturen med ett allvarligt bjudande ord med ens gjorde slut på grubbel och drömmar för att mana till handling.

Han satt ännu med armbågarna stödda på knäna och ansiktet nedlutadt i händerna då salen plötsligt upplystes af en blix, så bländande att de elektriska lågorna i salen syntes matta och blåbleka därvid — och i samma ögonblick fylldes hela rymden af ett öronbedöfvande dån, ett brakande, som om himmel och jord störtat samman. Malm sprang upp, glömsk af den skärande smärtan i foten, och i samma sekund stod Jane, med sjuksköterskans snabba

instinkt, redan fullt vaken och med alla sinnen samlade att möta ögonblickets kraf, på golvet vid hans sida, under det att spöklika gestalter med gapande munnar och stirrande, förfärade ögon öfver allt i salen reste sig i bäddarne, som vid tryckningen af en fjäder. — — — Ovädret, som så länge stått på lur, hade brutit löst med våldsambeten af en explosion. Knall följde på knall, blix på blix — himmelen stod i lågor från östan till västan, under det att samtidigt en våldsam orkan svepte fram öfver näjden, krossande och ödeläggande allt på sin väg. Bullret var döfvande; stormens dån liknade ryttandet af en här af lössläppta, sagolika vidunder — åskan hördes icke längre knall i knall, utan som ett enda fortlöpande brak, som om världsalltets grundvalar ramlat, under det att himmelen syntes förvandlad till ett enda flämtande, pulserande ljushaf, genomskuret af långa, blåhvita eller guldöda blixtar i oafäligt följ. Härtill slöto sig andra ljud och syner — — alla de stora fabrikenas, de i hamnen liggande ångarnes ånghvisslor vråla i ohygglig samklang, — det ljuder som ett enda långt, skärande nödrop genom stormen — alla kyrkklockor ringa — stora brandklockan kallar med täta, hårda slag på hjälp! hjälp! — bom! bom! bom! — Eld och lågor slå högt upp på fem olika ställen i staden; det är ljusst som om dagen ehuru ljuset är blodrött och olycksbådande. Rökmassor vältra upp och stryka fram som stora eldfärgade skynken för stormen — långa, silfverblanka stänger skjuta upp här och där öfver hustaken mot den röda himmelen, vaja hit och dit, splittras och stiga åter — det är brandsprutornas kraftiga strålar, vittnande om människors förtviflade kamp mot en öfvermäktig, rasande fiende, en kamp på lif och död mot de lössläppta elementen.

Inne i sjuksalarna hade de alltför fåtaliga sjuksköterskorna full sysselsättning med att lugna de förskrämda, ångestfullt upprörda patienterna, mana till lugn och stillhet och försäkra att ingen fara förelåg. Lasarettet låg isoleradt på en kulle; äfven om det brann i staden behöfde man ej befara något här. — — Brandröken dref hitåt, men lågorna, själfva elden kunde, huru den än grep omkring sig där nere, ej nå detta fridlysta ställe, skyddadt af sin stora park — — —

Brandrök! — ja, den blef onekligen allt mer kväfvande och besvärlig. Den började fylla salarna, hämma andedräkten och komma ögonen att färas; — ute i korridoren låg den som ett tätt, skymmande, blåaktigt töcken — underligt tjock — och hettan — hettan blef allt mera tryckande.

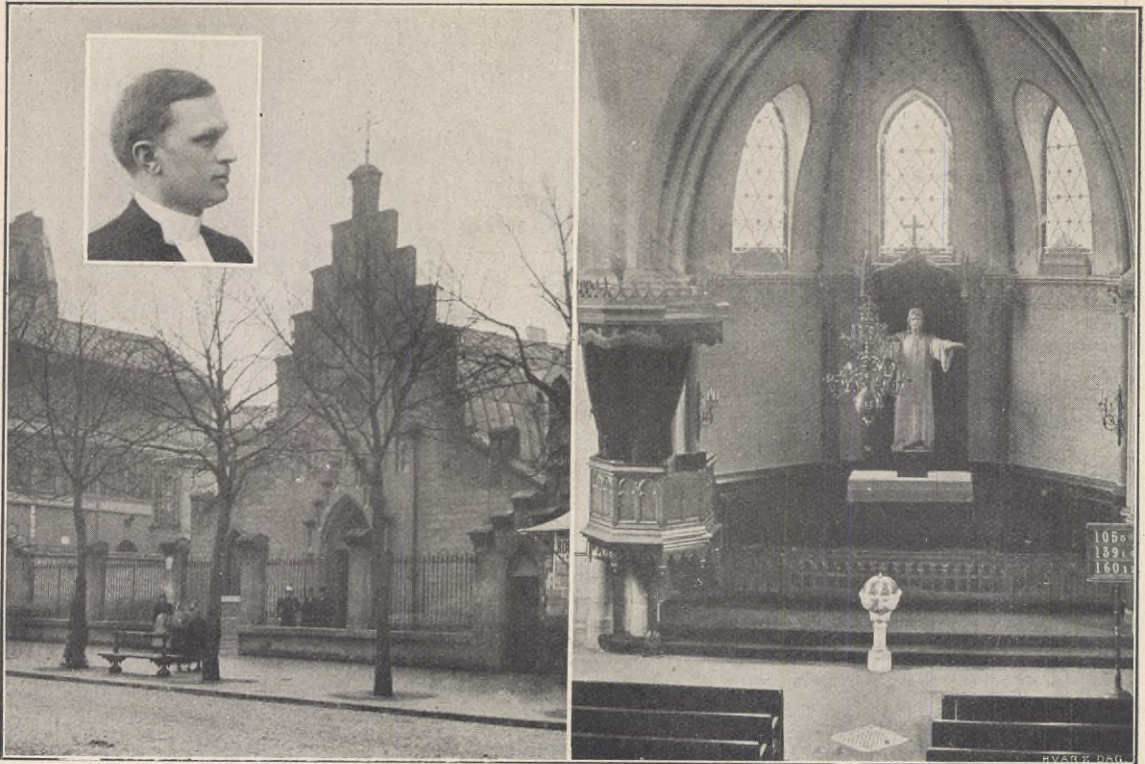
Malm, som några ögonblick stått eftertänksam och lyssnande, växlade en allvarlig, menande blick med sin lilla vän, nickade tyst och linkade långsamt ut ur salen bort till slutet af den långa korridoren. Vindstrappans järndörrar stodo öppna; man hade under dagens lopp slagit upp allt på vid galvel för luftväxlingens skull. Han stannade — drog efter andan — lyssnade och såg sig spanande omkring.

Riktigt — därifrån kom röken — icke genom fönstren. Den drog sig i långa, blåaktiga band utför trappan, ut genom alla springor, uppe vid takfrisen — det prasslade och dånade däruppe — om stormens röst icke öfverröstat alla andra hade man måst märka det för länge sedan.

— Gud i himmelen! Intet tvifvel mer — lasarettet brann och elden hade redan vunnit en ödesdig.r utbredning. Här gällde det att rädda människolif — allt annat måste gifvas till spillo. Under dessa förhållanden var ingen hjälp från annat håll att hoppas på — och här funnos, utom honom endast kvinnor och sjuklingar.

Med uppjudande af hela sin kraft slog han de tunga järndörrarne i lås — några ögonblick kunde de väl häjda lågorna — och skyndade därpå tillbaka genom korridoren, ryckande upp dörr efter dörr på

SVENSKA KYRKAN I PARIS.
 MED ANLEDNING AF 25-ÅRSJUBILEUM DEN 3 NOVEMBER.

Efter fotograf.

EXTERIÖR OCH INTERIÖR AF SVENSKA KYRKAN I PARIS. I hörnet porträtt af Pastor S. STADENER.

Kläd. Kem. A. B. Benot Sjöförsvarre Sthlm—Gbg.

DEN NYE PROFETEN ELIAS I AMERIKA.

Efter fotograf.

En världsomvändare, Dr: Dowie, har senaste tiden väckt stor — om ock ej smickrande — uppmärksamhet i Newyork, där han uppträdt och hållit möten. Mannen har anlagt en hel liten stad i närheten af Chicago, Zion, med 15,000 invånare. Af dessa hade han 4,000 med sig i sitt korståg mot Newyork; men icke dess mindre blef detta ett fullständigt fiasko. Vi visa ett porträtt af "profeten" och en fotografi från ett af de stora mötena.

Kläd. Kem. A. B. Benot Sjöförsvarre Sthlm—Gbg.

GENERALPOSTSTYRELSEN.

HVAR 8 DAG.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Den 27 oktober invigdes högtidligen af Konungen det nya Posthuset i Stockholm, af hvilkets inre och yttre vi upprepade gånger visat bilder. I stället för att nu återkomma med en illustration af invigningen, visa vi en porträttgrupp af *Generalpoststyrelsen*, fotograferad af HVAR 8 DAGS Stockholmsfotograf under pågående session den 31 sistlidne oktober, sålunda i mer än ett afseende "en bild för dagen". Vi namnteckna, från vänster å fotografien, Byråcheferna Bäckström och Kolmodin, General-Postdirektören v. Krusenstjerna, Byråcheferna Husberg och Hasselroth samt Sekreteraren, v. Hårdshöfding Askberg.

Klitché; Kem. A.-B. Benzt Sjöförsärré Stålm—Oby

H. S. D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.
ELSA.
Fru Aino Ackté.

Kliché: Bengt Silfversparre.
LOHENGRIN.
Herr Menzinsky.

Efter porträtt.
MAIKKI JÄRNEFELT.
Finsk sångerska; konserterar f. n. i Stockholm.

HVAR 3 DAG.
Efter porträtt.
FRANZ von VECSEY.
Violin-underbarnet.

FRÅN MUSIKVÄRLDEN.

Fru Aino Ackté har nu avslutat sitt gästspel å K. Teatern. Publikén har varit förtjust, ja så entusiasmerad som en konstförständig publik kan bliiva öfver verkligt stor, hänförande konst. Fru A:s Elsa var det yppersta som någonsin gjorts af denna härliga roll på svensk scen. Som Lohengrin uppträdde den från Tyskland härför särskildt hitlände utmärkte sångaren Menzinsky.

För Fru Ackté gafs en lysande afskedsfest.

* * *

Fru Maikki Järnefelt, den bekanta finska sångerskan, hvilken gjort omfattande turnéer i Europa och tidigare sjungit i Stockholm, skulle som den 3 november ånyo gifva en konsert i hufvudstaden, biträdd af sin man kompositören Järnefelt. Denna kommer att den 10 nov. leda Konsertföreningens i Stockholm andra abonneménskonsert, som hufvudsakligen ägnas åt finsk tonkonst, medan föreningens ordinarie dirigent, hr Tor Aulin, medverkar som solist.

* * *

Franz von Vecsey är en 10-årig ungare, som med sitt violspel slagit den tyska musikvärlden med häpnad. Hans storhet ligger icke endast i en fenomenal teknisk färdighet, utan än mer i den djupa uppfattningen af de mästerverk han tolkar. Han har konserterat i Berlin och där som sagdt väckt oerhördt uppseende.

G. E. BROMS. †

(Tillhör Veckans Porträttgalleri.)

Natten till den 29 okt. afled i Stockholm f. vice konsulin Gustaf Emil Bross, född 1849. Efter att ha varit anställd hos firman Bergman, Hummel & Co och sedermera innehåft egen trävaruaffär, kom han på 1890-talet in i bolaget Gellivare malmfält, hvilket, som bekant, blef ägare till äfven Kiirunavaara-Luossavaara. B. vardt hufvuddelägare i de väldiga norrbottniska malmaffärens, hvilka troligen utan hans oerhörda energi och fasta tro på sin och Norrlands sak, i närvarande stund icke skulle varit i gång. Som bekant äger Grängesbergsbolaget numera Gellivare. B. var intresserad för vetenskapliga och kulturella uppgifter samt en frikostig donator.

(Forts. fr. s'd. 86)

sin väg och utdelade korta befallningar. Hans resliga, imponerande gestalt, den lugna, kraftiga stämman, de få, praktiska anvisningar han uttalade, allt verkade förunderligt lugnande, äfven midt i denna oerhörda förvirring. Sköterskorna lydde honom blindt, de få konvalescenter som ägde krafter därtill slöto sig till dem — man började bära ut de sjuke, arbetade med uppjudande af sina yttersta krafter, mekaniskt, utan att tänka, utan att fråga, som i sömnen. Den store svensken förde kommandot, på honom litade man — under hans ledning gick allt fort och väl — skulle gå — måste gå! Han var öfverallt, räckte till för alla — det ingen annan förmådde synas vara en lek för hans jättkrafter, och i denna stund mindes hvarken han eller någon annan den sårade foten, hvares blytyngd han eljest knappast förmådde släpa öfver golvet — hvem hade tid att tänka på sådant nu!

Sal efter sal utrymdes, med feberaktig brådska och dock så långsamt, så förtvifladt långsamt! Den frivilliga räddningskåren var alltför ömkligt fåtalig, krafterna alltför svaga — men här fick man icke tänka, endast handla. Röken, som välrade fram i allt tätare massor, det olycksbådande skenet, som blef allt starkare, det hemlighetsfulla dånets och sprakandet, som hördes genom stormens rytande och åskans brak, vitnade på ett förfärande sätt om att ögonblicken voro räknade — och härtill sällade sig upphörligt nya, skrämmande och upprörande företeelser — febersjuka, af skrämsel vansinniga människors skrån och förbannelser — vacklande, utmärglade gestalters försök att på egen hand lämna sina bäddar och söka räddning, hvar visste de icke själva — och därtill ringledningars och telefonklockornas gälla, oafärliga pinglande — det smattrande, fräsande ljudet från smältande, eldsprutande koppartrådar —

Malm förstår allt för väl hvad detta innebär och ser sig hastigt omkring med en orolig, sökande blick. För sent! Förstörelsen har gjort sitt verk. De elektriska lågorna flamma högt upp, skjuta blixtrar, sända ut strömmar af bländande ljus — och slockna så med ens, lämnande allt i djupt mörker, i obeskriflig, vanvetlig förvirring.

Ännu höres Malms stämman allvarlig och befalande öfver larmet, manande till lugn och besinning — men äfven den har förlorat sin makt. Förskräckelsen, dödsångesten, det plötsliga mörkret, den öfverhängande faran göra människorna vansinniga; en vild panik har gripit alla sinnen, en hvar har blott tanke för sig själf och sin egen räddning. Ännu återstår ett halft dussin svårt sjuka i salen. — Malm famlar öfver sängarna, tar på mäfå den ena efter den andra af de skälfvande, jämrande varelserna i sina starka armar och bär dem ut på den gräsbevuxna gården. Här är ljus tillräckligt — lågorna slå redan högt öfver taket — men inne i korridor och trappor, där den kväfvande röken smyger fram, är mörkt som mörkaste natt; där gäller det lifvet på fullt allvar, ty snart kan intet lefvande andas därinne. Jane söker krampaktigt hålla honom kvar, men han rycker sig lös, ser sig omkring — gör en hastig öfverräkning. Äro de alla här? Han känner ju hvar och en så väl — de äro alla hans vänner — Mac Dougall! Hvem har sett honom? Hans säng var längst inne i salen. — Ingen har tänkt på den gamle äfventyraren — ingen har saknat honom. Han är ännu kvar däruppe.

Malm skyndar åter in, utan ett ord — trefvar sig uppför de nattsvarta trapporna, skyndar med nedböjdt hufvud och återhållen andedräkt genom korridoren — genom eldens dån och rytande — nu så fasaväckande nära — genom rök och mörker hör han skärande, hjärtslitande skrik, rop på Hjälp! — Hjälp! Hjälp! Rösten var knappast mänsklig längre, den liknar ett djurs vrål i dödsångest. Det är den gamle trappern, som ännu kämpar för sitt lif,

ur stånd att stöda på de stympade, blödande fötterna. — —

Äntligen har Malm nått honom, slagit armarna om honom — den lille, torre gubben är icke tung att bära, och väl är det, ty nu känner hans räddare att krafterna äro nära att svika honom, att smärtan hotar att göra honom vanmäktig. Han vet icke själf hur han kommer ut — snafvande, famlande, med uppjudande af sin yttersta viljekraft — äntligen — frisk luft i lungorna — ljus — han släpper sin börda i Janes framsträckta armar och faller själf tungt framstupa till marken — som ett väldigt träd faller i skogen.

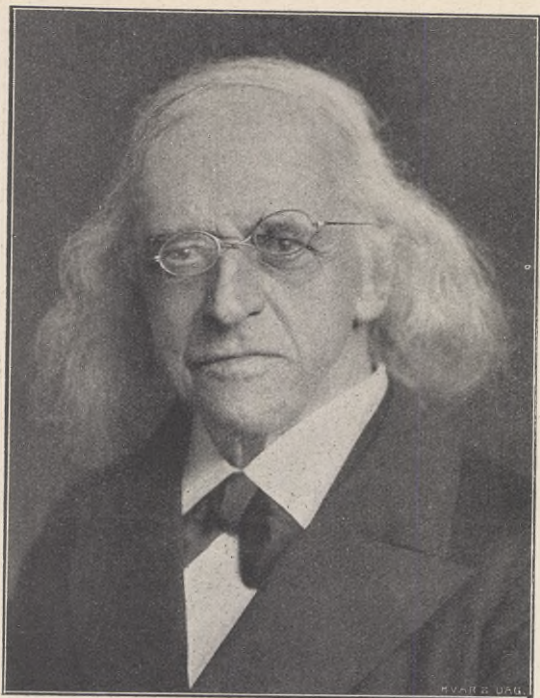
I detta ögonblick börjar rägnet forsa ned, som en länge återhållen ström forsar genom en öpnad damlucka. Det kyler feberbrännande pannor, tvättar röksvärtade händer och ansikten — och släcker så småningom elden, innan den humnit fullt utföra sitt förstörelsearbete. Lasarettets öfre våning är bränd men den nedre är ännu oskadad — och intet människolif har gått förlorat.

*

I själfva operationssalen, det stora, ljusa, luftiga rummet i bottenvåningen, öfverläkarens allra heligaste, det enda som förblifvit oberördt af elden och vattnets förenade härjningar — har man redt en bädd åt den store svensken — »The heroic Swede» — om hvares uppoffrande hjältemod alla tidningar innehålla spaltlånga skildringar. Han är dagens hjälte. Rummet doftar och skimrar af blommor, som sändts honom från när och fjärran. Tidningsreferenterna knuffa hvarandra i korridorerna för att få interviwa honom eller åtminstone få uppfånga en skymt af honom — kunna beskrifva färgen på hans ögon, hans hår, hans längd, noga angifven i meter och centimeter. — Vackra, eleganta, ömhjärtade damer från staden komma i sammet och siden, plymer och spetsar, för att erbjuda sin tjänst och hjälp vid hans vård — anförvänder till de räddade komma med strömmande tårar för att tacka honom. Men Axel Malm vet intet om allt detta, frågar ej därefter — har ej tid för sådant. Han bereder sig till en allvarligare intervju, han väntar andra gäster, och läkaren förklarar obevekligt att ingen får störa honom; den lilla, bleka sjuksköterskan, som ensam håller vakt vid hans bädd, är beredd att, om det påfordrades, med sitt lif försvara den tystnad och stillhet som är den enda välgärning jorden ännu kan bjuda honom.

Axel Malm skall dö. Det finnes intet hopp — ingen utsikt till räddning; läkekonsten står hjälplös och vanmäktig. Kallbranden sprider sig oemotståndligt, obevekligt, med förfärande snabbhet från den sårade misshandlade foten, alltjämt uppåt; blodförgiftningen utför sitt smygande förstörelseverk. Febern omtöcknar hans sinne; han ligger som i dyala. Döden står osynlig, hög och allvarlig, vid hans hufvudgård och har redan lagt sin tunga, svala hand på hans panna. Det käns underligt godt; det lindrar och döfvar — han ler som i drömmen —

I brådskan och villervallan har man bäddat åt honom på själfva det stora operationsbordet — den enda bädd som syntts fullt tillräcklig för hans väldiga lemmar. Här ligger den kämpalike gestalten stelt utsträckt i det fulla dagsljuset från de stora fönstren; det faller på hans starka händer, hopknäppta öfver bröstet — på det kraftiga, djärfva ansiktet, redan stämpladt af dödens majestät. Lidanden och sorger, smärtor och missräkningar ha satt sina märken på detta ansikte, men inga låga passioner, inga ovärdiga lidelser. Han liknar den mejslade bilden af en forntida riddersman, hvilande på en sarkofag efter alla lifvets strider, där han ligger. Lilla syster Jane vet icke hvad en sarkofag är; hon har aldrig sett någon sådan och hennes i Ny-Englands nyktert prosaiska luft ammade fantasi saknar stoff till dylika

Efter porträtt.

Klisché: Bengt Sjöforsparre.

PROFESSOR THEODOR MOMMSEN,

* 30 Nov. 1817 i Schlesvig, † 1 Nov. 1903 i Berlin.

EN AF SAMTIDA VETENSKAPLIGA FORSKARES FRÄMSTE.
TILLERKÄNDES NOBELPRISET FÖR LITTERATUR 1902.

Efter porträtt.

Klisché: Bengt Sjöforsparre.

ERIKA LIE-NISSEN

FRU ERIKA LIE-NISSEN,
† vid 58 års ålder d. 27 Okt. 1903. Framstående, i Sverige liksom
i stora musikvärlden högt uppskattad, Norsk pianist.

jämförelser. Men då hon nu sitter och ser på honom med stora, allvarliga ögon, som alltjämt skymmas af tårar — tycker hon att han alltmer liknar bilden af S:t Georg, den ridderlige hjälten, drakbetvingaren, sådan den står för hennes sinne — —. Ja, visst är också han ett helgon, denne hennes vän — en hjälte — en hjälte, sårad till döds i striden — besegnad men ändock segrande!

Drifven af en oemotståndlig impuls, böjer hon sig sakta fram och trycker en kyss på de sammanknäpta händerna, redan isade af dödens kyla.

Vidrörandet, lätt som ett fallande blad, var dock tillräckligt för att väcka honom ur den dvala, hvori han sjunkit. Det var något i detta vidrörande som stämde öfverens med de bilder, som i denna stund, då det närvarande och det förflutna, dröm och verklighet smälte samman, drogo genom hans själ. De sammanknäpta händerna löste sig sakta — trefvade öfver täcket — tycktes söka något. Den högra fann Janes hand — slöt sig fast och tryggt om den — skymten af ett leende drog öfver de bleka dragen.

— Älskade! Det kom som en fläkt; men det låg en värld af oändlig kärlek i hviskningen.

I denna stund var han hemma, hemma i det kära, gamla landet, på den kära gamla gården — och allt hvad han älskat högst, allt hvad han hetast eftersträfvat och bittrast saknat på jorden, var hans. — Satt hon kanske icke här bredvid honom, hans ungdoms dröm, hans älskade, hans maka — öm och mild, trofast och älskande, sådan han drömt sig henne den tid han ännu vågade drömma? Slöt han icke hennes hand i sin — äntligen! — efter så lång längtan — hur mjuk, hur varm, hur underligt kärleksfull var icke denna lilla hand — hvilken hemlighetsfull, magnetisk kraft utströmmade icke därifrån spred sig i hela hans varelse!

Han drog henne sakta till sig — närmare, närmare — hans krafter voro uttömda, han var så underligt matt — men hon förstod — hon följde så villigt hans maning —

— Älskade — — äntligen — — din arm — — hvilva — — jag är så trött — så trött — trött — kyss mig, kyss — —

De afbrutna orden voro knappast hörbara, men åtbörden, uttrycket talade tillräckligt tydligt. Lilla syster Jane tyckte sig förstå, ehuru det språk han talade var henne främmande. Sakta, allvarligt, djupt rodnande böjde hon sig ned öfver honom; deras läppar möttes i en kyss — en lång, underlig kyss, sammanfattningen af ett helt lifs längtan och saknad. Den kyssen gafs ej åt henne — men det visste icke lilla Jane. Hon kände att den gafs åt kärleken, och det var nog för henne. Hon hörde honom draga en djup suck, en suck af oändlig tillfredsställelse, kände honom skakas af en lätt rysning — då hon sakta lösgjorde sig och drog sig tillbaka, lämnade hon ett leende på hans läppar —

Hon stod orörlig och såg på honom, stilla, med hopknäppta händer. Det bleka, uppåtvända ansiktet på kudden i dess förklarade skönhet syntes henne mer än någonsin likna hennes helgon, hennes S:t Georg — —. Hur hög, hur allvarlig, hur majestätisk, hur upphöjd öfver allt smått och jordiskt låg han icke där — — en hjälte, fallen i själfva segerns ögonblick och med segerns högtidliga, öfverjordiska glädje på sina drag! Så skulle hon alltid minnas honom.

Kawin Neseshin — Odågan — var död. Och döden hade skänkt honom den lycka som lifvet vägrat honom.

SLUT.

PARIS-SÖMMERSKORNAS GÅNGTÄFLAN.

HÄNDELSEN FÖR DAGEN. Fotografier från HVAR 8 DAGS korrespondent.

Man skulle tro att »den stora händelsen för dagen» vore italienska konungaparets besök; så är det ej. Intresset för den sköna drottningen har redan dämpats af den allt elektriserande ifver, hvarmed man motsett den stora gångtävlingen mellan Paris-ateliersömmerskorna, »les midinettes», som deras populära namn låter. Det var ingen tilldragelse i ett hörn af Paris för några tusental nyfikne, denna »marche des midinettes», utan »hela Paris», till häst, i vagn, på automobil, cyklande, gående, följde i hundratusental denna tävling; en liten beskrifning skall därför vara af intresse.

* * *

INNAN STARTEN: En kopp buljong i Tuilleries-trädgården.

I VÄNTAN PÅ STARTSIGNALEN.

Kliché: Bengt Silfverparre.

människomassa som följde och delvis hindrade tävlingen bevakades af två kompanier ur Republikanska Gardet och en ofantlig polisstyrka under själfve polismästarens befäl.

* * *

Flickorna marscherade käckt fram, ansiktena alltmera högfärgade af energi och ansträngning. För denna senare dukade naturligtvis en hel del under, men de flesta orkade

De voro ej färre än 1600 stycken, i de mest olikartade toaletter, som tävlingsdagen samlades i den förut kejsrerliga Tuilleries-trädgården, där en uppfriskande buffet innan starten var anordnad. Monsieur Paul Rousseau, utgifvare af »Monde Sportif», som anordnat tävlingen, samlade sina trupper och gaf signalen och iväg bar det öfver Place de la Concorde, Champs-Elysées o. s. v. Den oerhörda

I GÅNG: På Avenue de Neuilly.

Foto. Skarpmoen, Kristiania.

PARIS-SÖMMERSKORNAS GÅNGTÄFLAN: Nära målet, på bryggan vid Puteaux.

Kliché: Benet Silfverparre.

fram till målet, den 12 kilometer från Paris liggande staden Nanterre. Först inkom m:elle Jeanne

Cheminel, som tillryggalagt den ansenliga sträckan på 1 timme 5 minuter. Att pristagarinnorna i den populära striden firades af den »målmedvetna» staden Nanterre och dess dignitärer, säger sig själf.

Man får nu se hvilka som nästa gång skola täfla och om den täflingen blir lika uppmärksam.

Man får nu se hvilka som nästa gång skola täfla och om den täflingen blir lika uppmärksam.

PARIS-SÖMMERSKORNAS GANGTÄFLAN: Första pristagarinnan, M:elle Jeanette Cheminel anländer till målet, Nanterre, 12 kilometer från Paris, efter 1 timme 5 minuters marsch.

Den yngsta pristagarinnan.

Kliché: Benet Silfverparre.

S. G. A. GEIJER.

Afsked har beviljats generalfälttygmästaren Salomon Gottshalk Alfons Geijer. G., som kvarstår i generalitetets reserv, blef generalfälttygmästare och inspektör vid artilleriet 02 och var förut öfverste o. chef för Första Svea art. G. skall nu helt ägna sig åt det stora Grönbergsbolagets intressen.

F. J. LETH.

Öfversten och chefen för Vendes artilleriregemente Fredrik Johan Leth har blifvit utnämnd till Generalmajor Geijers efterträdare som generalfälttygmästare och inspektör för artilleriet. Född 50 utnämndes L. 95 till öfverste och chef för Vendes artilleriregemente.

T. J. DYRSSEN.

Till öfverste och chef för Vendes Artilleri-Regemente har utnämnts öfverstelöjtnanten vid samma regemente Thede Julius Dyrssen. Född 49, kadett vid Karlberg 68, officer 70, öfverstelöjtnant vid Vendes artilleriregemente 1902.

C. A. LUNDBERG.

60 år fyllde den 28 okt. rektorn vid Högre Latinläroverket i Stockholm, lektorn fil. dr Carl August Lundberg. 72 lektor vid Norrköpings Allm. Läroverk var L. 73-82 lärare dels för Kronprins Gustaf dels för Arfurstarne och blef 83 rektor. Led. af flera komitéer och direktorer.

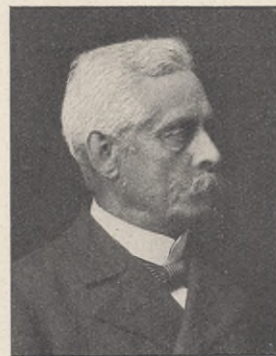
J. JACOBI.

Kyrkoherden i Dals Ed Joseph Jacobi fyllde den 25 okt. 75 år. J., som sedan 94 varit kyrkoherde därstädes, blef 48 student, tog 51 teor. teol. och 52 prakt. teol. examen samt var åren 76-94 komminister i Gillberga.

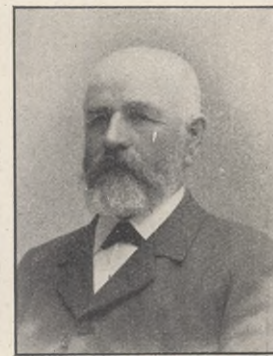
F. A. UNGE.

Den 20 okt. fyllde f. tullförvaltare Fredrik Alexander Unge 70 år. U., som inskrefs i Tullverket 56, utnämndes 58 till öfveruppsyningsman i Hernösand, 81 till tullförvaltare i Åhus samt 89 till kontrollör. Beviljades 98 afsked.

C. F. LINDBERG.

70 år fyllde den 14 okt. f. d. kamreraren i Stockholms stads sparbank Carl Ferdinand Lindberg. Redogörare vid Artilleri- och ingenjörshögskolan åren 65-03 har L. dessutom tjänstgjort under åren 51-70 inom Stockholms stads ämbetsverk i olika befattningar.

GUSTAF PETERSON.

60 år fyllde den 19 okt. landbrukaren Gustaf Peterson på Sörby-Bjärskog. Landstingsman under 17 år samt framstående kommunalman är P. jämväl styrelsemedlem i Tärna folkhögskolestyrelse.

C. A. ANDERSTEDT.

Borgmästaren i Säter C. A. Anderstedt fyllde den 23 okt. 55 år. Aflade hofrättsexamen vid Uppsala universitet 73 samt utnämndes till borgmästare i Säter 76. Innehare flere kommunala befattningar.

S. AUG. ANDERSON.

50 år fyllde den 25 okt. skeppsklareraren i Malmö S. Aug. Anderson. Sedan 87 är A. en af Malmö edsvurne skeppsklarerare. Mycket anlitad inom in- och utländska sjöfartskretsar.

KNUT BOVIN.

50 år fyllde den 15 okt. trädgårdsdirektören Knut Bovin i Stockholm. B. har tagit initiativet till bildandet af Sveriges pomologiska förening och Sveriges handelsträdgårdsmästareförbund, där han är skattmästare. Utgivare sedan 10 år af trädgårdstidningen Viola.

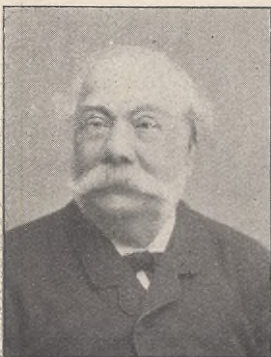

JÖNS SWENSSON.

Postmästaren i Sollefteå Jöns Swensson fyllde den 16 okt. 50 år. S. har i år varit i postens tjänst under 30 år, däraf 20 år som postmästare.

PORTRÄTTGALLERI

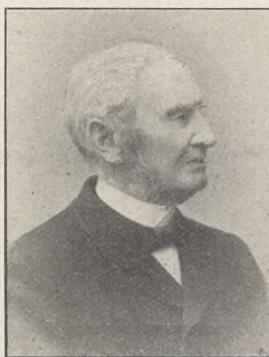
J. G. ÖHMAN. †

Den 18 okt. afled i Stockholm tjänstemannen vid Tanto sockerbruk Johan Gustaf Öhman, 89 år gammal. Ö. hade i icke mindre än 46 år innehafvt befattning vid sockerbruket.

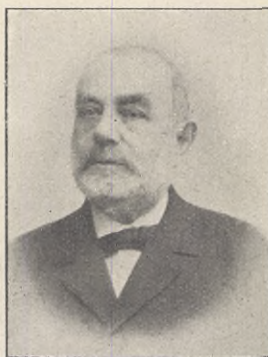
V. L. RYDBERG. †

F. d. bankkassören Vilhelm Leonard Rydberg i Kristinehamn afled den 21 okt. 82 år gammal. R. var från 66 till för ett par år sedan under 30 år kassör i Kristinehamns Ensk. Bank, under många år medlem af stadsfullmäktige, dir. för Kristinehamns hospital m. m. Lifligt intresserad för musik och skön konst.

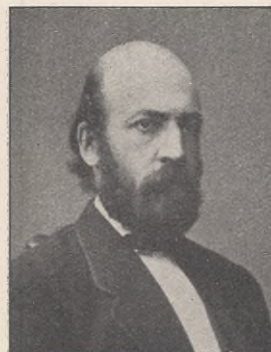
ALEXIS LÖNNER. †

Förre handlanden Alexis Lönnér afled den 23 okt. i Uddevalla, 82 år gammal. Under en följd af år stadsfullmäktigt, verkställande direktör för filialbanken och styrelseledamot i Bohusläns Ensk. Bank, för hvilket han var en af stiftarne, samt redare för Ångslupsbolaget Gustafsberg.

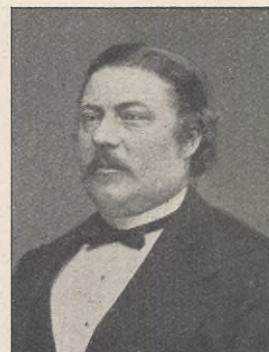
JOHAN KINDGREN. †

Borgmästaren i Karlskrona Johan Kindgren afled den 23 okt. 72 år g. Stud. 49, hofrättsex. 53, v. häradshöfding, rådmän och polismästare i Karlskrona 58, tog han 66 afsked från sistnämnda befattning. Bestred därefter befattningen som stadsnotarie och notarie publicus samt utnämndes 96 till borgmästare.

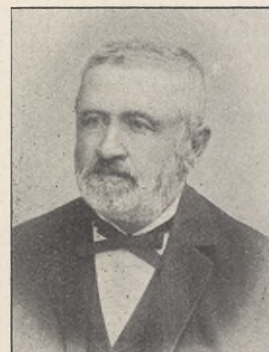
N. W. AHLSTRÖM. †

Den 25 okt. afled i Stockholm innehafvaren af Apoteket Elefanten därstädes N. Wih. Ahlström. Född 35 aflade han 57 apotekarexamen, inköpte 69 apoteket i Södertälje samt blef 84 innehafvare af Apot. Elefanten i Stockholm. Under sin Södertäljetid framst. kommunalman, led. af stadsfullmäktige m. m.

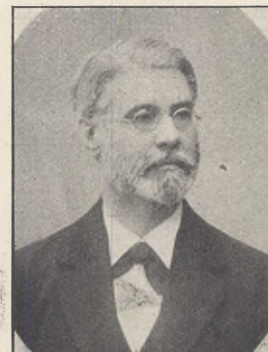
C. A. ZETTERGREN. †

Den 17 okt. afled i Stockholm grosshandlanden Carl August Zettergren 67 år gammal. Sedan en lång följd af år anställd hos firman Lars Montén i Stockholm, var han vid sin död dess prokurist.

C. W. BERGHOLTZ. †

Apotekaren i Sveg Carl Wilhelm Bergholtz afled å Bommenlöf i Mel-lösa den 24 okt. Född 38, elev 54, farm. stud. 59, aflade B. 63 apotekarexamen samt förestod med. förrådet i Dannemora 77-86. Apotekare i Trosa 69-73 samt i Sveg sedan 86.

HENRIK ÅKERBLOM. †

Rektorn vid folkskollärarynneseminariet i Falun Henrik Åkerblom afled plötsligt den 15 okt., 62 år gammal. Student 60, fil. kand. 68, samma år v. adjunkt i Uppsala och 69 i Falun, där sedermera blef ordinarie adjunkt. 76-78 fo ikskoie inspektör.

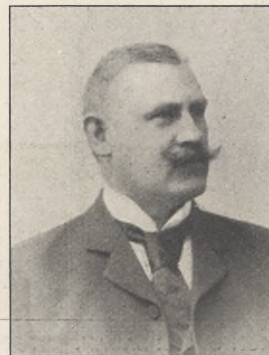
JOHAN THORELL. †

F. d. grosshandlaren Johan Thorell i Bergsjö afled den 20 okt. 79 år gammal. T., som på sin tid var sin ords förnämste affärsman, var i hög grad intresserad för svensk politik hvarjämte han framstod som en ovanligt dugande kommunalman.

J. A. L. ASBRINK. †

Den 22 okt. afled i Stockholm sekreteraren; vid Kungl. flottan Johan Albert Leopold Asbrink, 54 år gammal. A. innehade sedan 85 sin befattning som sekreterare.

H. NORRMELLI. †

Godsägaren Uno Ludvig Helmer Norrmelli på Lundby i Husby afled den 13 okt. vid 51 års ålder. Kommunalt intresserad var han bl. a. ordförande i kommunalnämnden samt ledamot af Rekarne hushållsgillet styrelse.

K. R. O. NATHHORST. †

I Stockholm afled den 17 okt. v. häradsh. Karl Richard Olivenbaum Nathhorst, 41 år gammal. Aflade studentex. 80, hofrättsex. 89. Biträdde hos domhalvande, innehade flere domareförordnanden samt blef 93 v. häradshöfding. Innehade vid sin död förslagsrum till Gellivare domsaga.

DEN NYA, STORA KRAFTSTATIONEN I TROLLHÄTTAN.

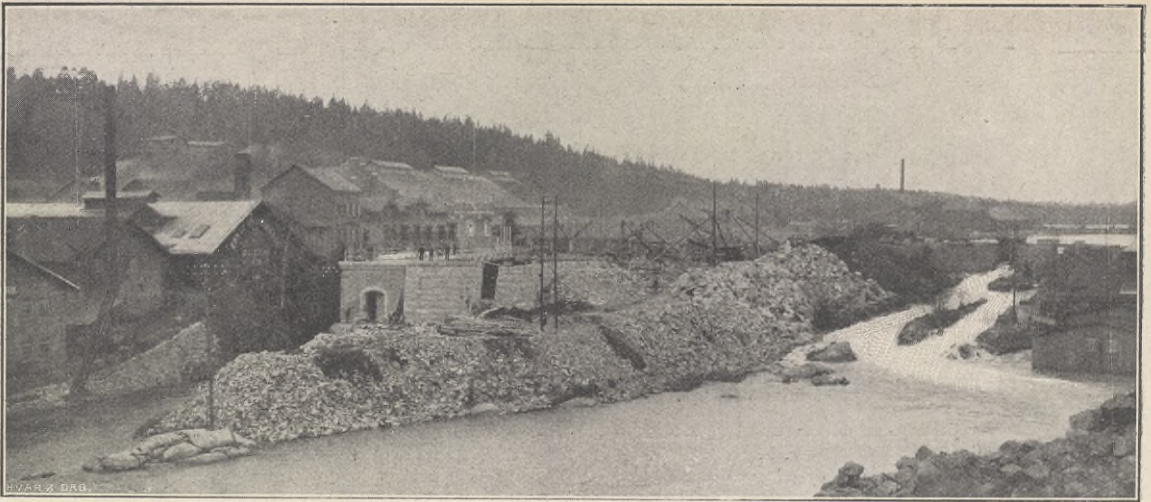

Foto. Kjellin, Trollhättan.

DEN NYA KRAFTSTATIONEN I TROLLHÄTTAN.

Kliché: Benot Sjöforsparre

Nya Trollhätte kanalbolags nya, stora kraftstation är färdig och upplyses nu »bergkanalen» från densamma af ett 50-tal kraftiga lyktor, från Trollhättan, genom slussarne och ned i älven. Meningen är att så fort man hinner fortsätta belysningen mot norr utefter kanalen och älven upp till Vänersborg.

Kraftstationen är nedsprängd i berget så djupt, att dess tak ligger i jämnhöjd med jordytan.

Byggnaden är 25 meter lång och 8,5 meter bred, och byggnadsämnet nästan uteslutande granit och

beton. På »taket», som är omgivet af en barriär af järn, reser sig ett vackert granittorn.

I byggnaden inrymmas 6 väldiga turbinrummor, hvardera af ett mindre rums storlek, kontorslokal samt en stor, präktig maskinsal. Af sex turbiner med sammanlagda cirka 650 hkr., som stationen är afsedd att taga i anspråk, användas tills vidare endast tvänne. Kostnaden för stationen lär uppgå till omkring 200,000 kr.

EN JÄRNVÄGSBRO-OMFLYTTNING NU FÖR TIDEN.

DEN NYA JÄRNVÄGSBRON ÖFVER LAGAN.

Den nya bron är helt af järn och utbyttes mot den gamla så hastigt, att intet tåg hinder uppstod. Fotografien togs omedelbart innan den gamla bron bortogs och den nya inflyttades på sin plats.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Gbg